

DOSAR NR. 39972/3/2006

ROMÂNIA
TRIBUNALUL BUCUREȘTI- SECȚIA A IV-A CIVILĂ
SENTINȚA CIVILĂ NR. 1780
Ședința publică de la 28.11.2008
Tribunalul constituit din:
PREȘEDINTE ELENA ROȘU- judecător
GREFIER ELENA PETRICĂ

Pe rol pronunțarea asupra cauzei civile privind pe reclamantul Paraschiv Vasile, în contradictoriu cu pârâții Statul Român prin Ministerul Finanțelor Publice, Serviciul Român de Informații, Serviciul de Informații Extern, Instituția Prezidențială prin Președintele României Traian Băsescu, Guvernul României prin Prim Ministru Călin Popescu Țăriceanu, Băsescu Traian și Țăriceanu Popescu Călin, având ca obiect pretenții.

Dezbaterea în fond și susținerile orale ale părților au avut loc în ședința publică de la 14.11.2008, ce au fost consemnate în încheierea din aceea dată, care face parte integrantă din prezenta, când Tribunalul, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea, succesiv, la data de 21.11.2008 și respectiv, 28.11.2008, când s-au hotărât următoarele:

TRIBUNALUL

Deliberând asupra cauzei civile, tribunalul reține următoarele:

Prin acțiunea formulată la data de 20.11.2006 și înregistrată pe rolul tribunalului București sub nr. 39972/3/2006, reclamantul Paraschiv Vasile, în contradictoriu cu pârâții Statul Român prin Ministerul Finanțelor Publice, Serviciul Român de Informații, Serviciul de Informații Extern, Instituția Prezidențială prin Președintele României Traian Băsescu, Guvernul României prin Prim Ministru Călin Popescu Țăriceanu, Băsescu Traian și Țăriceanu Popescu Călin, a solicitat instanței: - 1) să oblige pârâtul Statul Român prin Ministerul Finanțelor Publice la plata sumei de 30.000.000 Euro, în echivalent în lei la data plății, reprezentând daune morale;

- 2) să oblige pe toți pârâții să recunoască încălcarea drepturilor subiective ale reclamantului în perioada 1968 – decembrie 1989;

- 3) să oblige toți pârâții să recunoască faptul că după decembrie 1989 nu s-a dorit o recunoaștere publică a atrocităților săvârșite de regimul comunist asupra persoanei reclamantului și - 4) să oblige toți pârâții să depună diligențele necesare în aflarea torționarilor reclamanților și pedepsirea acestora.

În motivarea acțiunii, reclamantul a arătat, în esență că, în perioada care a urmat intrării reclamantului în Partidul Comunist Român (1946), reclamantul și familia sa au fost persecutați politic.

Din anul 1968 persecuțiile au sporit, fiind internat abuziv în spitalele de psihiatrie, torturat fizic și psihic de către Securitate și Partidul Comunist Român, în special ca urmare a retragerii sale din partid.

La data de 28.07.1969 a fost arestat la locul de muncă – Combinatul petrochimic Brazi, internat forțat pentru 21 zile la Spitalul de Psihiatrie Urlați, apoi în 1971, 1976 și în 22.03.1989 a fost internat în aceleași condiții la Spitalul de Psihiatrie Voila Câmpina, iar în 1977 a fost internat în Spitalul de Psihiatrie Sopoca.

În 1987 a fost răpit de Securitate și dus într-o pădure, dincolo de barajul paltinul, când i-a fost smuls acel angajament de fidelitate față de Securitate și Partidul Comunist Român, în anul 1978 a fost expulzat din România deși era cetățean român, în 07.05.1987 i-a fost percheziționată locuința, confiscate bunurile.

A mai arătat reclamantul că în perioada anterioară Revoluției din decembrie 1989, întreaga sa familie a fost persecutată

În 1969, după prima sa arestare, soția a fost dată afară de la serviciu.

Concluzionând, reclamantul a arătat că în perioada 1968-1989 a fost torturat, internat abuziv în spitale de 4 ori, răpit de 3 ori și expulzat din România.

În tot acest timp a păstrat legătura cu diaspora română, s-a întâlnit cu români dizidenți, de exemplu cu dl. Paul Goma, prin intermediul presei franceze a solicitat sprijin pentru mișcarea sindicală din România, a ținut discursuri la posturi de radio interzise de fostul regim, ca de exemplu Europa Liberă.

Motivul care a fost determinant pentru prezentul demers juridic întreprins de către reclamant, este însă reaua credință a tuturor celor 3 șefi de stat care au fost de la Revoluție, de a-l primi pe reclamant în audiență și de a sta de vorbă cu reclamantul cu privire la aceste probleme, adoptând față de reclamant o atitudine arogantă, sfidătoare și plină de dispreț, datorită faptului că toți sunt foști comuniști, au avut funcții înalte în acel partid criminal și sunt și astăzi cei mai mari apărători ai aceluși regim.

În drept a indicat dispozițiile art. 998-999Civ, Constituția României din 2003, Constituția României din 1965, D.U.D.O., C.E.D.O. și Protocoalele nr. 4, 7 și 12, Pactul Internațional cu privire la drepturile civile și politice.

Cererea a fost precizată ulterior, la 10.01.2007, la solicitarea instanței, privind fiecare capăt de cerere și față de fiecare pârât, astfel: pârâții sunt vinovați întrucât antecesorii lor au introdus și perfecționat sistemul de securitate, prin intermediul căruia au fost încălcate drepturile subiective ale reclamantului (filele 674 și urm).

Statul român în baza art. 25 din Decretul nr. 31/1954, serviciul Român de Informații este continuatorul securității, Serviciul Român de Informații Extern

întrucât este continuatorul DIE – Direcția de Informații Externe, Instituția Prezidențială și Președintele României deoarece sunt forme de exercitare publică a instituțiilor care și-au asumat public raportul Tismăneanu, de condamnare a comunismului, Guvernul României și Primul Ministru C. Popescu Tăriceanu întrucât sunt continuatorii fostului Consiliu de Miniștri.

În fapt și în drept au fost menținute susținerile din acțiunea introductivă.

La data de 25.01.2007 pârătul serviciul Român de Informații a depus întâmpinare și a invocat: excepția lipsei calității procesuale pasive a acestui pârât și excepția tardivității pentru a se solicita despăgubiri morale, iar pe fond respingerea acțiunii ca neîntemeiată.

În motivare, în esență, pârătul a susținut că este străin de raporturile juridice invocate, fiind înființat prin Decretul nr. 1817/1990, fără nicio legătură cu fosta securitate, motiv pentru care a solicitat admiterea excepției lipsei calității procesuale pasive.

A susținut că acțiunea este prescrisă, întrucât este un drept de creanță prescriptibil în termenul de 3 ani potrivit art. 3 din Decretul nr. 167/1958, fiind tardivă, întrucât termenul a început să curgă din 22 decembrie 1989.

Pe fond, a arătat că reclamantul nu face dovada întrunirii condițiilor prevăzute de art. 998-999C.civ. pentru angajarea răspunderii delictuale.

O astfel de răspundere nici nu poate fi angajată în ceea ce îl privește, având în vedere atribuțiile sale stabilite prin art. 1 din Legea nr. 51/1991.

În drept, a invocat Codul civil, Codul de procedură civilă, Decretul nr. 1677/1958, Decretul nr. 31/1954, legea nr. 51/1991, Legea nr. 14/1992.

La data de 22.03.2007 Serviciul de Informații Externe a depus întâmpinare și a invocat: excepția prescripției extinctive a acțiunii, excepția netimbrării acțiunii, excepția lipsei calității procesuale pasive, iar pe fond a solicitat respingerea acțiunii ca neîntemeiată, deoarece potrivit susținerilor reclamantului, faptele au fost săvârșite de persoane fizice. Dealtfel, cererea nu este admisibilă, deoarece se solicită reparații în baza unor acte normative cu caracter special.

În drept, a invocat Decretul nr. 167/1958, legea nr. 146/1997 privind taxele de timbru.

În temeiul art. 242 pct. 2 C.proc.civ. a solicitat judecata cauzei și în lipsă.

La termenul din 07.09.2007 tribunalul a încuviințat pentru reclamant probele cu înscrisuri, martori și interogatoriu.

Martorii Neacșu Dimitru, Dragomir Florica, Lungu Ioana, au fost audiați la termenul de judecată din data de 19.10.2007.

În cauză s-au administrat probele cu înscrisuri și martori, fiind audiați martorii Neacșu Dimitru, Dragomir Florica, Lungu Ioana, Ionescu Dobrin Gheorghe, Stan Vasile și Ursescu Nicolae și proba cu interogatoriul pârăților.

Analizând probatoriul administrat în cauză, tribunalul reține următoarele:

Potrivit dispozițiilor art. 137 alin. 1C.proc.civ. tribunalul va analiza cu prioritate excepțiile.

1. Asupra excepției netimbrării acțiunii:

Deși tribunalul s-a mai pronunțat asupra acestei excepții pe parcursul soluționării pricinii, apreciind că acțiunea este scutită de taxa de timbru, însă, întrucât a fost reiterată, tribunalul reține că nu are motive de fapt ori de drept pentru a reveni asupra opiniei sale, astfel că va respinge excepția ca neîntemeiată.

În susținerea acestei soluții, tribunalul apreciază că sunt incidente prin analogie dispozițiile art. 15 lit. g și lit. s din Legea nr. 146/1997

2. Asupra excepției lipsei calității procesuale pasive a părților:

Având în vedere caracterul complex al pricinii, solicitările reclamantului și faptele delictuale pe care le invocă, tribunalul apreciază că o analiză asupra legitimării procesuale pasive a părților este de natură a antama fondul raporturilor juridice, motiv pentru care apreciază că se impune o analiză pe fond a cauzei.

Pentru aceste motive, va respinge excepția lipsei calității procesuale pasive a părților, ca neîntemeiată.

3. Asupra excepției prescripției dreptului la acțiune:

Tribunalul va respinge această excepție, pentru considerentele următoare.

Este adevărat că dreptul pretins de către reclamant este un drept personal, prescriptibil în termenul general de prescripție de 3 ani prevăzut de art. 3 din Decretul nr. 167/1958.

Însă, potrivit dispozițiilor art. 8 din Decretul nr. 167/1958, prescripția dreptului la acțiune în repararea pagubei prin fapta ilicită începe să curgă de la data când păgubitul a cunoscut sau trebuia să cunoască, atât paguba cât și pe cel care răspunde de ea.

Ori, din ansamblul materialului probatoriu administrat de către reclamant rezultă că, acesta a făcut demersuri pentru a afla pe făptuitor, însă nu a putut afla cine se face responsabil.

De asemenea, tribunalul apreciază că se poate reține că reclamantul nu a acționat în termenul prevăzut de art. 1 din Decretul nr. 167/1958.

Probatoriul administrat face dovada unor internări în spitale de profil psihiatrie în perioada 1968-1989, potrivit susținerilor reclamantului, respectiv: la Spitalul Sapoca în perioada 06.04.1977 – 20.05.1977 (fila34), reclamantul respingând susținerile medicilor că ar avea nevoie de tratament psihiatric încă din anul 1977 (fila 33)

Din declarația martorului Ionescu Gh. Dobrin, medic, rezultă că în evidența Spitalului Voila, deși reclamantul figurează a având trei internări, reclamantul avea cunoștință doar de două, iar în anul 1987 a fost internată o altă persoană sub numele de „Vasile Paraschiv”, iar nu reclamantul (filele 1119-1122). Acest fapt a fost confirmat și de către reclamant.

Dacă din actele premergătoare acestor internări, de exemplu rezoluția dată în dosarul penal nr. 97/1976 de către Ministerul de Interne – UM 0911 Ploiești la data de 30.11.1976, se motivează trimiterea și internarea reclamantului în spital pentru a se verifica dacă acesta are discernământul păstrat, având în vedere diagnosticile anterioare (filele 39, 40, 55), demers finalizat cu trimiterea reclamantului la tratament obligatoriu prin sentința civilă nr. 1624/06.07.1977 pronunțată de Judecătoria Ploiești în dosarul nr. 3808/1977 (filele 63, 64), din scrisoarea redactată de către Comisia de Cercetare privind procedurile de internare și tratament forțat în spitalele psihiatrice speciale din Franța, rezultă că reclamantul nu prezenta o simptomatologie care reclamanta un astfel de demers medical (fila 54).

De asemenea, din adresa nr. 62561/12.11.1976 emisă de Ministerul de Interne către procuratura Militară Ploiești coroborată cu autorizația de percheziție nr. 332/12.11.1976 rezultă că a fost ordonată efectuarea unei percheziții la domiciliul reclamantului pe considerente strict politice, respectiv că acesta ar deține materiale subversive la adresa orânduirii sociale și de stat (filele 137, 138).

Un astfel de demers juridiciar fundamentat însă pe criterii strict politice, era de natură a încălca o serie de drepturi civile ale reclamantului, în special dreptul privind inviolabilitatea locuinței

Drepturile fundamentale erau ocrotite și garantate potrivit art. 17 alin. 2 din Constituția din 1965, de asemenea dreptul la libera întrunire, inclusiv în sindicate era recunoscut și garantat de stat, astfel cum rezultă din art. 27 din Constituția din 1965 care prevede: „Cetățenii Republicii Socialiste România au dreptul de a se asocia în organizații sindicale, cooperatiste, de tineret, de femei, social-culturale, în uniuni de creație, asociații științifice, tehnice, sportive, precum și în alte organizații obștești.”

Din procesul-verbal încheiat în dosarul penal nr. 97/1976 rezultă că împotriva reclamantului a fost dispusă măsura începerii urmăririi penale pentru „manifestări dușmănoase” la adresa regimului politic, prin redactarea de scrisori și interviuri acordate postului de radio „Europa Liberă” (fila 143), iar din ordonanța dată în acest dosar la 06.04.1976 rezultă că reclamantul a fost reținut chiar pentru motivele arătate un număr de aproximativ 17 ore, din 05.04.1976 orele 22,15 până în 06.04.1976 orele 15,00 când a fost dispusă punerea sa în libertate și internarea pentru tratament psihiatric (fila 144).

Această măsură a fost de natură a încălca și dreptul fundamental la libertate al reclamantului, garantat de 31 din Constituție, care prevedea că: „Cetățenilor Republicii Socialiste România le este garantată inviolabilitatea persoanei. Nici o persoană nu poate fi reținută sau arestată dacă împotriva ei nu există probe sau indicii temeinice că a săvârșit o faptă prevăzută și pedepsită prin lege”, precum și dispozițiile art. 28 privind libertatea de exprimare, care prevedea că ” Cetățenilor Republicii Socialiste România li se garantează

libertatea cuvântului, a presei, a întrunirilor, a mitingurilor și a demonstrațiilor.”, însă încorsetat de limite politice potrivit art. 29.

În ceea ce privește însă susținerile că a fost expulzat din țară în anul 1977, aceste susțineri sunt contrazise de nota întocmită de Ministerul de Interne din 27.01.1978 (filele 152,153), reclamantului fiindu-i respectat dreptul la liberă circulație. În acest sens este și declarația martorului Stan Vasile, propus de către reclamant (filele 990 și urm.).

Tribunalul apreciază însă că acestui drept i s-a adus atingere ca urmare a declanșării „urmăririi informative” la data de 12.06.1978 (fila 157) și efectuarea efectivă a acestei urmăriri (filele 212 și urm.). Prin această urmărire, astfel cum rezultă și din actele aflate la filele 159 și urm. S-a adus atingere și drepturilor la liberă întrunire și secretul corespondenței și al convorbirilor telefonice ocrotite și garantate de art. 28 și 33 din Constituția din 1965.

Potrivit art. 33 „Secretul corespondenței și al convorbirilor telefonice este garantat.”

De asemenea, în ceea ce privește răpirlile de care s-a plâns reclamantul, din declarațiile martorilor Neacșu Dumitru (fila 889), Dragomir Florica (fila 890) și Lungu Ioana (fila 891), rezultă că acesta a fost luat și introdus cu forța într-o mașină neagră de către mai mulți bărbați îmbrăcați în culori închise și pe care i-au suspectat ca fiind angajați ai securității, iar a doua zi reclamantul avea urme de lovituri pe față, lovituri despre care reclamantul le-a relatat că i-au fost aplicate de către acei bărbați.

Cum statul își asumase obligația constituțională de a garanta respectarea drepturilor fundamentale, astfel cum rezultă din dispozițiile art. 17 alin. 2 care prevăd că: „Statul garantează egalitatea în drepturi a cetățenilor”, tribunalul reține că statutul nu și-a respectat această obligație și prin organele sale, respectiv miliție, securitate etc. i-a încălcat reclamantului o serie de drepturi subiective, astfel cum a fost reținut deja.

Tribunalul nu poate analiza aceste încălcări din perspectiva actelor normative interne și internaționale care nu erau în vigoare, ori nu erau ratificate de România în acea perioadă, respectiv Convenția Europeană a Drepturilor Omului și protocoalele adiționale la aceasta, întrucât au fost adoptate ulterior, respectiv prin Legea nr. 30/1994 în ceea ce privește CEDO, întrucât legea nu retroactivează, ceea ce înseamnă că dispozițiile acestor acte normative internaționale pot fi avute în vedere numai după 31 mai 1994.

Potrivit art. 11 din Constituția din 1991 „(2) Tratatelor ratificate de Parlament, potrivit legii, fac parte din dreptul intern.”

Potrivit art. 15 din Constituție „(2) Legea dispune numai pentru viitor, cu excepția legii penale sau contravenționale mai favorabile.”

Așadar, tribunalul apreciază că din probele administrate de reclamant și analizate succint de către tribunal, respectiv proba cu înscrisuri coroborată cu declarațiile martorilor Neacșu Dumitru (fila 889), Dragomir Florica (fila 890) și Lungu Ioana (fila 891), rezultă că sunt întrunite elementele constitutive

obligatorii pentru a se antrena răspunderea delictuală a statului în condițiile art. 998, 999 C.civ., respectiv fapta – încălcarea unor drepturi fundamentale ale reclamantului, prejudiciul – suferința fizică și morală produsă de internări obligatorii, violarea locuinței, a corespondenței, limitarea liberei circulații, raportul de cauzalitate dintre fapta prejudicială și prejudiciu. În ceea ce privește vinovăția, a fost și ea dovedită, astfel cum s-a reținut, ca urmare a neîndeplinirii obligațiilor asumate de stat prin Constituție.

Pentru aceste considerente, tribunalul urmează a admite capătul de cerere nr. 1 și să oblige pârâtul Statul Român prin Ministerul Finanțelor Publice la plata sumei de 300.000 Euro, reprezentând daune morale.

De asemenea, tribunalul reține că reclamantul s-a bucurat de o reparație morală în perioada ulterioară Revoluției din 1989, s-au scris numeroase articole despre curajul manifestat în lupta împotriva comunismului atât în țară cât și în străinătate, au fost numeroase emisiuni televizate, a primit distincții, încă din 1992 fiindu-i acordat brevetul de luptător pentru victoria revoluției române din 1989 (fila 389), titlul de cetățean de onoare al orașului Ploiești (fila 390), a fost amintit chiar și în manualele de istorie (filele 393 și urm), în enciclopedia de istorie (filele 397,398).

De asemenea, Statul prin Ministerul Justiției – Comisia pentru constatarea calității de luptător în rezistența anticomunistă îi acorda la 14.10.2005, în baza art. 1 coroborat cu art. 3 lit. a și b din OUG nr. 214/1994, îi recunoștea reclamantului calitatea de luptător în rezistența anticomunistă.

Tribunalul apreciază că prejudiciul moral nu poate fi cuantificat.

Așadar, ceea ce nu a primit până în prezent reclamantul, a fost o reparație morală pecuniară, pentru suferința morală îndurată în perioada 1968-1989 deși, astfel cum rezultă din probatoriu, s-a recunoscut în mod oficial că acesta a fost persecutat pe criterii politice.

În ceea ce privește cuantumul, tribunalul apreciază că acesta era nejustificat de mare.

Este adevărat că suferința morală nu poate fi cuantificată, însă, astfel cum în mod constant s-a exprimat și Curtea EDO, ea trebuie să fie rezonabilă. De exemplu în cauza Petra împotriva României, Curtea E.D.O. constată că statul român a încălcat art. 8 din Convenție privind secretul corespondenței și acordă ca reparație morală numai suma de 10.000Euro.

Suma solicitată de către reclamant cu titlul de despăgubiri morale de 30.000.000 Euro nu se înscrie între aceste limite, motiv pentru care tribunalul va acorda 300.000Euro, sumă pe care o apreciază ca fiind rezonabilă, care respectă raportul dintre gravitatea faptelor ilicite săvârșite de stat și suferințele morale produse reclamantului.

Este evident că ele se presupun prin aproximare, în lipsa unor criterii obiective, dar tribunalul are în vedere atât reparația morală oferită de societate după Revoluția din decembrie 1989, cadrul istoric în care au fost săvârșite, fiind de notorietate modul în care erau tratați toți cetățeni în perioada de referință

invocată de reclamant, numărul mare de condamnări la ani grei de pușcărie, munca la canal, disparițiile misterioase etc, iar pentru estimare și cantitatea de servicii și bunuri care pot fi achiziționate cu suma oferită drept compensație.

De altfel, chiar Înalta Curte de Casație și Justiție în decizia nr. 2745/06.05.2008 depusă de reclamant ca jurisprudență pentru orientarea instanței, se reține că este greu de cuantificat în bani o suferință morală, legiutorul în lipsa unor criterii obiective, lăsând această apreciere la înțelepciunea judecătorului.

Având în vedere atribuțiile date prin lege pârâtului Serviciul Român de Informații, respectiv art. 3 din Decretul nr. 181/1990 care prevede că acesta este „organ central al administrației de stat și funcționează în subordinea parlamentului”, art. 1 din Legea nr. 51/1991 și Legea nr. 14/1992 din care rezultă că pârâtul are atribuții numai în ceea ce privește problemele de siguranță națională și din nici un text de lege nu rezultă calitatea acestui pârât de continuator al fostei securități, nu se poate reține culpa acestuia privind suferințele cauzate reclamantului, astfel că acțiunea va fi respinsă față de acest pârât ca fiind neîntemeiată, pe toate capetele de cerere, primind în acest fel apărările de fond invocate de pârât prin întâmpinare.

În ceea ce privește pârâtul Serviciul Român de Informații Externe, din dispozițiile legii nr. 1/1998 rezultă că acesta nu are competențe decât în domeniul informațiilor pentru a asigura apărarea României și a intereselor sale, fără nicio legătură cu fosta securitate și fără a fi continuatoarea acestei persoane juridice, astfel că acțiunea va fi respinsă și față de acest pârât ca fiind neîntemeiată, pe toate capetele de cerere, primind în acest fel apărările de fond invocate de pârât prin întâmpinare.

În ceea ce privește admisibilitatea acțiunii pe fond, tribunalul reține că pârâtul nu a indicat nici un text de lege, deși a făcut referire la dispoziții din legi speciale. În consecință, tribunalul va înlătura ca neîntemeiate aceste apărări, pârâtul având obligația potrivit dispozițiilor art. 129 alin. 1 C.proc.civ. coroborat cu art. 1169 C.civ. de a-și dovedi toate apărările, obligație pe care nu și-a îndeplinit-o.

În ceea ce privește capetele de cerere nr. 2 și 3, respectiv obligarea tuturor pârâților de a recunoaște că reclamantului i-au fost încălcate drepturile subiective în perioada 1968 – decembrie 1989 și obligarea de a recunoaște că nu s-a dorit o recunoaștere publică a atrocităților săvârșite în fostul regi, tribunalul urmează a le respinge ca neîntemeiate, pentru următoarele considerente:

Tribunalul reține cu prioritate și în principiu că, recunoașterea la care face referire reclamantul, este în fapt o mărturisire.

Ori, mărturisirea este un act personal, unilateral de voință, care, în raport de aceste caractere, nu poate fi impusă din afară.

Așadar, instanța nu poate obliga pârâții, indiferent că sunt persoane juridice ori persoane fizice, să mărturisească ceva. În ceea ce privește aplicarea dispozițiilor art. 225 C.proc.civ., aceasta are fie valoarea unei prezumții simple,

ipoteză care nu poate fi admisă în cauză, față de obiect și ceea ce se tinde a se dovedi, fie început de dovadă scrisă, în coroborare cu restul probatoriului.

Tribunalul are în vedere și competențele date prin lege persoanelor juridice, astfel cum au fost deja reținute în ceea ce îi privește pe pârâții S.I.E. și S.R.I. și cele date prin Constituția României Guvernului, Președintelui României și Primului Ministru al României.

Potrivit dispozițiilor art. 80 alin. 2 teza finală: „Președintele exercită funcția de mediere între puterile statului, precum și între stat și societate.”

Potrivit art. 107 alin. 1: „Primul-ministru conduce Guvernul și coordonează activitatea membrilor acestuia, respectând atribuțiile ce le revin.”

În sfârșit, în ceea ce privește guvernul, potrivit dispozițiilor art. 102 alin. 1: „Guvernul, potrivit programului său de guvernare acceptat de Parlament, asigură realizarea politicii interne și externe a țării și exercită conducerea generală a administrației publice.”

În consecință, tribunalul va respinge aceste capete de cerere, ca fiind neîntemeiate.

Având în vedere ceea ce tinde a obține și valorifica în concret reclamantul, tribunalul reține că această „recunoaștere” i-a fost deja acordată prin diverse acte și fapte ale tuturor instituțiilor statului care l-au invitat și onorat pentru lupta purtată înainte de Revoluție, cât și ca efect al admiterii primului capăt de cerere, implicit.

Pe de altă parte, tribunalul reține că sunt aspecte asupra cărora nu se poate pronunța întrucât, pe de o parte s-ar încălca principiul separației puterilor în stat, prevăzut de art. 1 alin. 4 din Constituția României, întrucât implică fapte personale ale celorlalte puteri din stat, iar pe de altă parte se tinde la stabilirea unor fapte cu caracter istoric și social, asupra cărora nu au competențe instanțele, fiind judecați de valoare, fundamentate pe alte criterii decât cele statuate prin Constituție în art. 124 alin. 1. și date în competența instanțelor, astfel cum s-a reținut deja.

În sfârșit, multe dintre aspectele semnalate de către reclamant și asupra cărora a cerut instanței să se pronunțe, au valoare politică, iar instanțelor le este oprit a se pronunța asupra unor astfel de chestiuni care implică politicul.

Sub aspect procesual, privind soluționarea cauzei într-un termen rezonabil, tribunalul reține complexitatea acțiunii, că în cauză s-a administrat un amplu probatoriu, fiind audiați 6 martori, că pentru identificarea și audierea martorilor Stan Vasile, Ionescu Dobrin Gheorghe și Ursescu Nicolae s-au efectuat numeroase demersuri la INEP și la locul de muncă, dispunându-se aducerea acestora cu mandat de aducere. Tribunalul reține că la data de 08.06.2007 apărătorul reclamantului a formulat cerere de amânare pentru imposibilitate de prezentare, cauza primind termen potrivit Regulamentului de funcționare a instanței în prima ședință de judecată după vacanța judecătorească, respectiv la 07.09.2007, de asemenea, o cerere similară de imposibilitate de

prezentare a apărătorului a fost formulată la termenul din 30.11.2007, cauza fiind amânată la termenul din 11.01.2008.

În raport de cele reținute, tribunalul apreciază că soluționarea cauzei s-a făcut într-un termen rezonabil, potrivit art. 6 paragraf 1 CEDO:

Pentru aceste considerente, tribunalul va respinge ca neîntemeiate excepția netimbrării acțiunii, excepția lipsei calității procesuale pasive a pârâților, și excepția prescripției extinctive a dreptului la acțiune. Pe fond, va admite în parte acțiunea, astfel cum a fost precizată și va obliga pârâțul Statul Român – prin Ministerul Finanțelor Publice la plata către reclamant a sumei de 300.000 Euro, reprezentând despăgubiri morale. Va respinge restul capetelor de cerere formulate în contradictoriu cu toți pârâții, respectiv : de a recunoaște încălcarea drepturilor subiective ale reclamantului în perioada 1968-1989 (capătul nr. 2), de a recunoaște că nu s-a dorit o recunoaștere publică a atrocităților săvârșite de regimul comunist (capătul nr. 3) și obligarea de a depune diligențe la aflarea torționarilor reclamantului (capătul nr. 4), ca neîntemeiate. Va respinge primul capăt de cerere privind obligarea la plata despăgubirilor morale în contradictoriu cu pârâții Serviciul Român de Informații, Serviciul de Informații Extern, Instituția Prezidențială – prin Președintele României Traian Băsescu, Traian Băsescu, Guvernul României – prin Primul Ministru Tăriceanu Popescu Călin, Tăriceanu Popescu Călin, ca fiind neîntemeiat.

În temeiul art. 274 alin. 1 C.proc.civ., tribunalul va admite în parte cererea de acordare a cheltuielilor de judecată formulată de reclamant, proporțional cu limita în care a admis acțiunea și va obliga pârâțul Statul Român – prin Ministerul Finanțelor Publice la plata către reclamantul Paraschiv Vasile a sumei de 200 lei, cu titlul de cheltuieli de judecată.

Întrucât în ceea ce îi privește pe ceilalți pârâți acțiunea urmează a fi respinsă, tribunalul va respinge și cererea de acordare a cheltuielilor de judecată formulată în contradictoriu cu restul pârâților, ca fiind neîntemeiată.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
HOTĂRĂȘTE**

Respinge excepția netimbrării acțiunii, ca neîntemeiată.

Respinge excepția lipsei calității procesuale pasive a pârâților, ca neîntemeiată.

Respinge excepția prescripției extinctive a dreptului la acțiune, ca neîntemeiată.

Admite în parte acțiunea, astfel cum a fost precizată, formulată de reclamantul PARASCHIV VASILE, domiciliat în jud. Prahova, municipiul Ploiești, str. Basarabilor nr. 20, bl. K4, sc. B, ap.19 și cu domiciliul ales la cabinet avocat Poenaru Liliana, cu sediul în București, sector 1, B-dul Iancu de

Hunedoara nr. 29, bl. A3, sc. A et. 7, ap. 78, în contradictoriu cu pârâții STATUL ROMÂN prin MINISTERUL FINANTELOR PUBLICE, cu sediul în București, sector 5, str. Apolodor nr. 17, SERVICIUL ROMÂN DE INFORMAȚII, cu sediul în București, sector 5, B-dul Libertății nr. 16-18, SERVICIUL DE INFORMAȚII EXTERN, cu sediul în București, sector 1, șos. București – Ploiești nr. 280-282, INSTITUȚIA PREZIDENȚIALĂ prin PREȘEDINTELE ROMÂNIEI TRAIAN BĂSESCU, cu sediul în București, sector 6, str. Geniului nr. 1-3, GUVERNUL ROMÂNIEI prin PRIM MINISTRU CĂLIN POPESCU TĂRICEANU, cu sediul în București, sector 1, Piața Victoriei nr. 1, BĂSESCU TRAIAN, citat în București, sector 6, str. Geniului nr. 1-3, și Tăriceanu Popescu Călin citat în București, sector 1, Piața Victoriei nr. 1.

Obligă pârâtul Statul Român – prin Ministerul Finanțelor Publice la plata către reclamant a sumei de 300.000 Euro, reprezentând despăgubiri morale.

Respinge restul capetelor de cerere formulate în contradictoriu cu toți pârâții, respectiv : de a recunoaște încălcarea drepturilor subiective ale reclamantului în perioada 1968-1989 (capătul nr. 2), de a recunoaște că nu s-a dorit o recunoaștere publică a atrocităților săvârșite de regimul comunist (capătul nr. 3) și obligarea de a depune diligențe la aflarea torționarilor reclamantului (capătul nr. 4), ca neîntemeiate.

Respinge primul capăt de cerere privind obligarea la plata despăgubirilor morale în contradictoriu cu pârâții Serviciul Român de Informații, Serviciul de Informații Extern, Instituția Prezidențială – prin Președintele României Traian Băsescu, Traian Băsescu, Guvernul României – prin Primul Ministru Tăriceanu Popescu Călin, Tăriceanu Popescu Călin, ca fiind neîntemeiate.

Admite în parte cererea de acordare a cheltuielilor de judecată formulată de reclamant și obligă pârâtul Statul Român – prin Ministerul Finanțelor Publice la plata către reclamantul Paraschiv Vasile a sumei de 200 lei, cu titlul de cheltuieli de judecată.

Respinge cererea de acordare a cheltuielilor de judecată formulată în contradictoriu cu restul pârâților, ca fiind neîntemeiată.

Cu drept de apel în termen de 15 zile de la comunicare.

Pronunțată în ședință publică, azi, 28 noiembrie 2008.

PREȘEDINTE

E. Roșu

GREFIER

E.Petrică